

Informatiebrochure

GEZINSLOCATIES IN NEDERLAND

Over woorden...

asielzoeker en vluchteling	Voor iemand die een asielverzoek heeft ingediend in Nederland, is de juridische term 'asielzoeker'. Is er een vluchtelingenstatus verkregen, dan is het een 'vluchteling'. In deze informatiebrochure gebruiken we de term 'vluchteling', daarbij recht doend aan het principe dat niemand voor niets is gevlucht, ongeacht haar of zijn administratieve status op dat moment in Nederland.
illegaal en uitgeprocedeerd	De termen 'illegaal' of 'uitgeprocedeerd' hebben beiden geen juridische basis, maar worden in de politiek en de media veelvuldig gebruikt. Vluchtelingen die Nederland (of de EU) binnenkomen, kunnen in ieder geval niet illegaal zijn: in het Verdrag van Genève ligt het recht voor iedereen om naar een ander land te gaan en daar asiel aan te vragen vastgelegd. In de rechtsprincipes van Nederland ligt ook het recht van eenieder vastgelegd om gebruik te maken van rechtsstructuren – en daarmee ook van de verschillende procedures om tot een verblijfsrecht te komen. Met 'uitgeprocedeerde' vluchtelingen verwijst de overheid naar vluchtelingen wiens eerste asielverzoek is afgewezen, maar deze groep heeft nog wel de beschikking over andere rechtsmiddelen en verzoeken. Het gebeurt dan ook regelmatig dat op een later moment blijkt dat de vluchteling alsnog in aanmerking komt voor een vluchtelingen-status, ook als de asielaanvraag in eerste instantie was afgewezen. Het gebruik van beide termen in de politiek en de media is echter niet zonder gevolgen: het beïnvloedt de publieke opinie naar een negatiever standpunt. Buitenlandse persbureaus hebben in het kader van neutrale berichtgeving veelal de keuze gemaakt om deze termen niet meer te gebruiken.
vrijwillige terugkeer	Over 'vrijwillige terugkeer': de overheid gaat uit van het standpunt dat de verantwoordelijkheid voor vertrek van afgewezen vluchtelingen bij de vluchtelingen zelf ligt. De Dienst Terugkeer en Vertrek probeert vluchtelingen vanaf het moment dat ze in Nederland aankomen (en niet het moment waarop een asielverzoek is afgewezen) te bewegen om te vertrekken, middels zogenaamde 'vertrekgesprekken'. Uit getuigenissen van de vluchtelingen blijkt dat deze vertrekgesprekken een bijzonder dwingend en soms zelfs intimiderend karakter hebben. Het is dan ook de vraag in hoeverre een vertrek als 'vrijwillig' kan worden gezien, als de vluchteling in kwestie door de DT&V dermate onder druk wordt gezien dat er geen andere optie meer lijkt te bestaan.

Bronnen

- Verhalen en tekeningen van de kinderen in de gezinslocaties
- De gezinslocaties in Gilze-Rijen en Katwijk: ongeschikt voor kinderen, artikel van Defence for Children, verschenen in 2011
- Brandbrief van Vluchtelingenwerk aan minister Leers over de omstandigheden en de ineffectiviteit van gezinslocaties, verschenen in 2011
- 'Het is hier in één woord gewoon... stom!', onderzoek naar het welzijn en perspectief van kinderen en jongeren in gezinslocaties, werkgroep Kind in AZC, verschenen in 2014
- Overheid schaaft belangen van kinderen van asielzoekers, publicatie van Geesje Werkman (Kerk in Actie, werkgroep Kind in AZC) over kinderen in gezinslocaties, verschenen in 2014
- Kinderombudsman en VNG pleiten voor rechtvaardiger kinderpardon, artikel van Kinderombudsman Marc Dullaert, verschenen in 2013
- Velen vallen buiten strikt kinderpardon, artikel van Vluchtelingenwerk, verschenen in 2013
- Brief van de Kinderombudsman aan staatssecretaris Teeven over de toepassing van het Kinderpardon, verschenen in 2014
- Kinderpardon niet in lijn met het Kinderrechtenverdrag, artikel van de Kinderombudsman over het Kinderpardon, verschenen in 2014
- Strijd om eerlijk kinderpardon nog niet gestreden, artikel van Defence for Children, verschenen in 2014
- Een 'eerlijk kinderpardon' of politieke belangen ten koste van de 'belangen van kinderen', Prof. M.E. Kalverboer Phd, LLM (bijzonder hoogleraar Kind, (ortho)pedagogiek en vreemdelingenrecht) D. Beltman, LLM, A.E. Zijlstra, PhD, D. Zevulun Msc, LLM, M.D.C. Ten Brummelaar, Msc, allen verbonden aan het Onderzoeks- en Expertisecentrum voor Kinderen en Vreemdelingenrecht van de Rijksuniversiteit Groningen, verschenen in 2014
- Kinderen buiten beeld, een onderzoek naar de woon- en leefsituatie van ongedocumenteerde kinderen, Mayke Kromhout, Ariëtte Reijersen van Buuren, Raymond Kloppenburg, Lia van Doorn en m.m.v. Carla van Os, over onder andere de effecten van voortdurende dreiging van arrestatie en uitzetting, verschenen in 2014
- 'Papa, hebben we iets ergs gedaan?', onderzoek en publicatie van de coalitie 'Geen kind in de cel', verschenen in 2014
- Campagne voor afschaffing vreemdelingendetentie kinderen, artikel van Defence for Children waarin zorgen worden uitgesproken over de gezinsgevangenis Kamp Zeist, verschenen in 2015
- De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet, Dr. M.E. Kalverboer, Drs. A.E. Zijlstra, Rijksuniversiteit Groningen, onderzoek over de effecten van (dreiging van) gedwongen uitzetting bij kinderen, verschenen in 20006
- De toepassing van General Comment nummer 14 van het VN-Kinderrechtencomité ter doorbreking van de impasse ten aanzien van het 'belang-van-het-kind'-beginsel in vreemdelingenprocedures, Prof. dr. mr. M.E. Kalverboer en mr. D. Beltman, over de noodzaak van het in aanmerking nemen van het belang van het kind in het vreemdelingenrecht, verschenen in 2013
- Kinderrechtenmonitor 2015, rapport van de Kinderombudsman i.s.m. afdeling Jeugdrecht van de Universiteit Leiden, met onder ander rapportage over kinderen in gezinslocaties (blz.158 en verder) en het Kinderpardon (blz 167 en verder)
- Hoe gaan we om met vluchtelingenkinderen? Rinda den Besten van de PO-raad, Martine Goeman van Defence for Children en Elianne Zijlstra, orthopedagoog bij de Rijksuniversiteit Groningen, over meeweging van het belang van het kind in het vreemdelingenbeleid, verschenen in magazine 'De Pedagoog'

In Nederland zijn zeven gezinslocaties, waar vluchtelingengezinnen wonen die volgens de overheid 'uitzetbaar' zijn. In totaal gaat het om ruim duizend kinderen en hun ouders. De kinderen gaan naar Nederlandse scholen en hebben Nederlandse vriendjes en vriendinnetjes.

In de gezinslocaties brengen de kinderen en hun ouders jaren in onzekerheid door. Daar komt de voortdurende dreiging van terugkeer bovenop: wekelijks worden meerdere gezinnen door de vreemdelingenpolitie meegenomen en overgebracht naar de gezinsgevangenis Kamp Zeist. Van daaruit worden ze op het vliegtuig gezet naar het land van herkomst, terwijl de kinderen zich daar niet meer thuis voelen. Kinderen die achterblijven zien hun vriendjes en vriendinnetjes verdwijnen.

Onderzoeken en publicaties van universiteiten en mensenrechtenorganisaties tonen aan dat zowel het verblijf in de gezinslocaties als de uitzettingen traumatiserend zijn voor kinderen en hun ontwikkeling in ernstige mate bedreigt.

Omdat er maar zo weinig bekend is over de gezinslocaties, voltrekt het lijden van vluchtelingenkinderen die al langere tijd hier zijn, zich onzichtbaar en in stilte. 'Geen kind aan de kant!' wil deze stilte doorbreken en opkomen voor de rechten van kinderen en hun ouders in de gezinslocaties.

Deze informatiebrochure, bedoeld voor organisaties, beleidsmakers en -uitvoerders, journalisten, leerkrachten en andere belangstellenden, poogt een antwoord te geven op vragen als:

- wat zijn gezinslocaties en wie wonen daar?
- hoe ziet het dagelijks leven in een gezinslocatie er uit?
- welke impact hebben de gebeurtenissen in een gezinslocatie op het welzijn en de ontwikkeling van de kinderen en jongeren die daar wonen?
- hoe verhoudt het beleid in gezinslocaties zich ten opzichte van de Rechten van het Kind?

Meer informatie en nieuws kan worden gevonden op de website geenkindaandekant.nl. Hier staan behalve verhalen van de kinderen en hun ouders zelf, ook links naar relevante wetenschappelijke publicaties.

Wat zijn gezinslocaties en wie wonen daar?

gezinslocaties

In Nederland zijn gezinslocaties in Gilze, Katwijk, Den Helder, Amersfoort, Emmen, Goes en Burgum. De locaties zijn zogenaamde 'vrijheidsbeperkende locaties'.

IND

Hier wonen vluchtelingengezinnen waarvan de IND (Immigratie- en Naturalisatiedienst) heeft gesteld dat zij moeten terugkeren naar het land van herkomst. Dat betekent niet dat deze gezinnen 'uitgeprocedeerd' zijn: vaak lopen er nog wel procedures, zoals een hoger beroep, een procedure bij de Raad van State of het Europees Hof, of een aanvraag voor het Kinderpardon. Het recht van opvang en daarmee ook vrijwaring van uitzetting geldt alleen tijdens standaard asielaanvragen – niet voor de andere procedures.

*Op 1 januari 2015 verbleven 1.030 kinderen in de gezinslocaties.
Dat is ongeveer een kwart van de kinderen zonder verblijfsvergunning die in Nederland zijn.
De meest voorkomende nationaliteiten waren Armenië (130 kinderen), gevolgd door Afghanistan, Somalië en de (voormalige) Sovjetunie.
De meeste kinderen waren jonger dan 12 jaar (820 van de 1.030).*

Tot 2011 hadden gezinnen, als hun asielaanvraag in eerste instantie werd afgewezen en ze niet konden of wilden terugkeren naar het land van herkomst, geen recht meer op opvang in een AZC.

Veel gezinnen werden dan dakloos. Na een uitspraak van het Gerechtshof Den Haag,

waarin werd gesteld dat gezinnen met minderjarige kinderen niet op straat mochten worden gezet, werden de zogenaamde 'gezinslocaties' geopend.

COA

Het COA (Centraal Orgaan opvang Asielzoekers) is verantwoordelijk voor het dagelijks reilen en zeilen van de gezinslocaties. Vanuit de gezinslocaties worden de gezinnen uitgezet. Dit gebeurt door de DT&V (Dienst Terugkeer en Vertrek) in samenwerking met de Vreemdelingenpolitie.

DT&V

Vreemdelingenpolitie

Gezinslocatie Den Helder

Kinderpardon

meewerken aan terugkeer

“Kinderen integreren vaak veel sneller en dieper in de Nederlandse maatschappij dan hun ouders. Ze ontwikkelen in hoge mate een ‘Nederlandse identiteit’.”

Prof. dr. mr. M.E. Kalverboer, bijzonder hoogleraar Kind, (Ortho)pedagogiek en Vreemdelingenrecht Rijksuniversiteit Groningen

Kinderen en jongeren die in de gezinslocaties wonen, gaan naar Nederlandse scholen in de omgeving.

Het verblijf in een gezinslocatie kan jaren duren.

De kinderen krijgen Nederlandse vriendjes en vriendinnetjes, maken zich de Nederlandse cultuur eigen en vergeten in de loop van de tijd hun oorspronkelijke taal en cultuur. Ze wortelen zich hier.

Toen bleek dat ook hier gewortelde kinderen werden uitgezet naar landen waar ze zich niet meer thuisvoelen, brak er een storm van maatschappelijk protest los. Dit resulteerde in 2012 tot de Kinderpardonregeling, in het leven geroepen om kinderen die al jarenlang in Nederland zijn de mogelijkheid te geven om hier te blijven.

De criteria om in aanmerking te komen voor het Kinderpardon, zijn echter dermate strikt dat 98% van de aanvragen wordt afgewezen. Het advies van de DT&V – of een gezin voldoende heeft meegewerkt aan terugkeer – blijkt daarbij zwaarder te wegen dan de vaststelling of kinderen hier daadwerkelijk geworteld zijn. Defence for Children, de Kinderombudsman en de onderzoekers van de Rijksuniversiteit Groningen hebben in de afgelopen jaren felle kritiek geleverd op de criteria van de Kinderpardonregeling.

KRITISCHE BLIK

Waarom is het advies van de Dienst Terugkeer en Vertrek allesbepalend bij een aanvraag voor het Kinderpardon als deze instantie geen expertise heeft op het gebied van geworteldheid?

Waarom wegen de bevindingen van het onderzoeks- en expertisecentrum voor kinderen en vreemdelingenrecht van de Rijksuniversiteit Groningen, dat onderzoek doet naar geworteldheid, hierin niet zwaarder?

Hoe ziet het dagelijks leven in een gezinslocatie er uit?

sober voorzieningenniveau

Vanuit een 'ontmoedigingsbeleid' worden de voorzieningen in een gezinslocatie heel sober gehouden.

Hoe sober dat is, blijkt uit de volgende voorbeelden:

- de gezinnen wonen in één kleine kamer. Heel soms is er een aparte kamer voor de kinderen met stapelbedden, maar meestal niet. Behalve dat het niet makkelijk is om langere tijd in een kleine leefruimte te moeten wonen, is dit ook van invloed op de mate van privacy. Met name voor gezinnen met opgroeiende pubers is dit erg lastig.
- de ouders hebben niet het recht om een opleiding te volgen, vrijwilligerswerk te doen of betaald werk te zoeken. In sommige gezinslocaties mogen de ouders niet zelf koken, maar worden maaltijden centraal verstrekt.
- op de gezinslocatie is beperkt een verpleegkundige aanwezig voor medische zorg, maar voor het bezoek aan een huisarts moet toestemming worden gevraagd. Dit wordt regelmatig geweigerd. De zorg voor kinderen en hun ouders met (oorlogs)trauma's is zo goed als nihil.
- omdat er honderden gezinnen in één gezinslocatie worden gehuisvest en de ruimte beperkt is, is het er vaak druk en lawaaiig. Voor schoolgaande kinderen is het zo bijzonder moeilijk om hun huiswerk te kunnen maken, terwijl school juist voor deze kinderen een houvast is.
- voor allerlei relatief kleine overtredingen van de huisregels worden er 'boetes' ingehouden op het leefgeld. Een voorbeeld: als kinderen op de gang spelen wordt er €15 gekort op de wekelijkse toelage.
- ouders hebben een dagelijkse meldplicht en mogen de gemeentegrenzen niet over. Voor bezoeken aan medische specialisten, advocaten of de rechtbank wordt niet altijd een ontheffing van de meldplicht gegeven.
- gezinnen worden veelvuldig (onaangekondigd) overgeplaatst. Vijf keer verhuizen is geen uitzondering en iedere keer raken de kinderen hun vriendenkring kwijt.

boetes

meldplicht

In de praktijk blijkt echter dat dit sobere voorzieningenniveau niet aanzet tot het meewerken aan terugkeer omdat daarbij andere factoren (veiligheid in eigen land, statenloosheid) een grotere rol spelen. Van alle bewoners van de gezinslocaties is sinds de start van de locaties niet meer dan 16% (gedwongen of vrijwillig) vertrokken.

"Het onderzoek laat zien dat het vrijheidsbeperkende en sobere regime van de gezinslocaties zowel vanuit oogpunt van humaniteit als effectiviteit niet wenselijk is en niet strookt met de minimumeisen van het VN-Kinderrechtenverdrag.

Deze situatie heeft niet alleen een negatief effect op het welzijn van de kinderen, maar draagt ook niet bij aan de doelstellingen van de overheid, waaronder het meewerken aan vertrek."

rapport Werkgroep Kind in AZC "Het is hier in één woord... gewoon stom"

uitzetbaar

Volgens het asielbeleid zijn de gezinnen in de gezinslocaties 'uitzetbaar'. Deze uitzettingen hebben verreweg de meeste invloed op het dagelijks leven van de kinderen en hun ouders.

politie-inval

Per week worden meerdere gezinnen gearresteerd en gedwongen uitgezet. Dat begint dan altijd met een inval van de Vreemdelingenpolitie, waarna het gezin in geblindeerde bussen wordt overgebracht naar gezinsgevangenis Kamp Zeist om van daaruit te worden uitgezet.

Hoe verloopt een arrestatie op een gezinslocatie?

Rond zes uur 's ochtends dringt een team van de vreemdelingenpolitie één van de kamers in een gezinslocatie binnen. De vluchtelingen krijgen dan vijf minuten om alles bij elkaar te pakken. Veel vluchtelingen durven niet meer in pyjama te gaan slapen, omdat er niet genoeg tijd wordt gegeven om kleren aan te trekken. Tijd om afscheid te nemen van vriendjes en vriendinnetjes is er ook niet.

Het gebeurt dat de politie tijdens deze invallen geweld gebruikt, ook als er kleine kinderen bij betrokken zijn. Zo zijn er getuigenverklaringen van duwen, slaan en meentrekken, maar ook van de inzet van politiehonden en het gebruik van stroomstootwapens. Het komt voor dat ouders geboeid worden meegenomen of dat kinderen van hun ouders gescheiden worden tijdens het vervoer naar Kamp Zeist.

"Kinderen in een gezinslocatie kunnen niet rustig en zorgeloos in slaap vallen, omdat ze de hele nacht bidden en bang in bed liggen te wachten of er 's ochtends politie komt of niet."

A., moeder van drie kinderen

Tekening van E., 5 jaar
Gezinslocatie met politieauto

KRITISCHE BLIK

Volgens de overheid moet het sobere regime er aan bijdragen dat vluchtelingen eerder terugkeren. Maar als uit onderzoek blijkt dat dit regime niet effectief is en er bovendien gezinnen zijn, die aantoonbaar niet uitgezet kunnen worden, wat is dan het doel van de sobere voorzieningen?

Als we voor het voor Nederlandse kinderen ondenkbaar en ontoelaatbaar zouden vinden dat ze in hun dagelijks leven geconfronteerd worden met arrestaties en verdwijningen, waarom zou het dan voor vluchtelingen-kinderen wel acceptabel zijn?

Welke gevolgen hebben de gebeurtenissen in een gezinslocatie voor de kinderen en jongeren die daar wonen?

onveiligheid	Verschillende onderzoeken laten duidelijk zien dat het verblijf in een gezinslocatie en de daaraan inherente ervaringen een schadelijke impact hebben op het welzijn en de ontwikkeling van kinderen en jongeren.
transgenerationale PTSS	Kinderen die hun ouders gereduceerd zien tot machteloosheid en inactiviteit, ervaren een hoge mate van onveiligheid in de ouder-kindrelatie. Door het ontbreken van adequate psychische gezondheidszorg in de gezinslocaties, terwijl veel ouders getraumatiseerd zijn en de omgeving zelf ook door de arrestaties onveilig is, bestaat het risico op transgenerationale PTSS: de trauma's en daarmee verbonden angsten en problematiek worden overgedragen op de kinderen.
parentificatie	Sommigen zullen uit behoefte aan meer houvast een meer bepalende rol op zich nemen en daarmee mogelijk probleemgedrag ontwikkelen. Dan is er ook een risico op parentificatie: met name oudste kinderen die de rol van woordvoerder en belangenbehartiger op zich moeten nemen. Eén van de oorzaken hiervan is het feit dat alle officiële communicatie in het Nederlands verloopt, de ouders geen toegang hebben tot taalcursussen terwijl de kinderen wel onderwijs krijgen en daarmee het Nederlands sneller en beter leren dan hun ouders. Ook parentificatie heeft een negatieve invloed op de ouder-kindrelatie.
angst	<i>"Vrijwel alle kinderen die wij in het onderzoek hebben betrokken, ervaren zeer ernstige emotionele problemen. Deze kinderen zijn heel erg bang, trekken zich terug met hun zorgen en zijn gedeprimeerd. Ze slapen slecht en hebben vaak nachtmerries. Ze voelen zich in de ogen van de samenleving waardeloos. Hun grootste angst is dat ze teruggestuurd worden naar het land van herkomst. Ze ervaren extreem veel stress en durven zich niet te uiten. Ze zijn zo bang, dat als ze zich zullen uiten dit consequenties heeft voor hun procedure, dat ze zich in zichzelf terugtrekken. Ze groeien op in zeer zware omstandigheden en hun ontwikkeling wordt hierdoor ernstig bedreigd."</i> <i>Prof. dr. mr. M.E. Kalverboer, bijzonder hoogleraar Kind, (Ortho)pedagogiek en Vreemdelingenrecht Rijksuniversiteit Groningen</i> Daarnaast veroorzaken de onaangekondigde politie-invallen en arrestaties een permanente staat van angst bij de kinderen. Voor die angst is er echter geen uitlaatklep: de ouders leven in dezelfde angst en staan hier machteloos in, voor leeftijdsgenoten op school staat het zover van hun eigen belevingswereld dat het onvoorstelbaar voor ze is. Problemen als slapeloosheid, nachtmerries, moeite met concentratie of paniekaanvallen zijn frequent. De kinderen en jongeren in de gezinslocaties hebben recht op onderwijs en gaan gewoon naar school. Daarmee verschillen ze niet van hun leeftijdsgenoten. Toch zijn er allerlei dagelijkse belemmeringen, waardoor kinderen zonder papieren steeds weer ervaren dat ze 'anders' zijn dan leeftijdsgenoten met papieren. Klasgenoten die op bezoek komen (huiswerk maken of samen spelen)

depressie

moeten van tevoren worden aangemeld bij het COA en worden regelmatig geweigerd. Jongeren in het voortgezet onderwijs kunnen niet mee met werkweken in het buitenland, omdat ze niet over de juiste papieren beschikken. Een dagje uit met de ouders is niet mogelijk vanwege de dagelijkse meldplicht van de ouders.

Kinderen en jongeren voelen dat ze aan de rand van de maatschappij staan of erger nog, dat ze ongewenst zijn. In combinatie met de onzekerheid over de toekomst is dat een vruchtbare bodem voor de ontwikkeling van depressies.

Tenslotte hebben de plotselinge verdwijningen van vriendjes en vriendinnetjes voor de achterblijvende kinderen een nefaste invloed. Na verloop van tijd trekken kinderen zich terug in zichzelf, weigeren nieuwe

"Als we moeten slapen komt er om 5 of 6 uur s'ochtends dan politie en dan worden mensen op gehaald en daar zijn we bang voor. En soms komt de politie mijn vrienden ophalen en dat vind ik niet leuk. En als we moeten slapen kunnen wij niet slapen, dan denken we er over na."

I. (11 jaar) en M. (9 jaar)

isolement

vriendschappen aan te gaan in de angst deze weer kwijt te raken en komen in een steeds groter isolement terecht.

'Vergeet mij nietjes': de verdwenen kinderen op het prikbord van de basisschool in de gezinslocatie Katwijk

KRITISCHE BLIK

Door de praktische gevolgen van het asielbeleid worden kinderen in ernstige mate beschadigd en in hun ontwikkeling bedreigd.

Is dit de manier waarop we met kinderen willen omgaan?

Hoe verhoudt het beleid in gezinslocaties zich ten opzichte van de Rechten van het Kind?

Uit publicaties van Defence for Children, de Kinderombudsman en de werkgroep Kind in AZC (rapport '*Het is hier in één woord... gewoon stom*') blijkt dat de rechten van de kinderen in de gezinslocaties niet gewaarborgd zijn.

Kinderrechten die onder druk staan:

Recht op leven en ontwikkeling

Rol van de ouders en Verantwoordelijkheid en van ouders

Bescherming tegen kindermishandeling

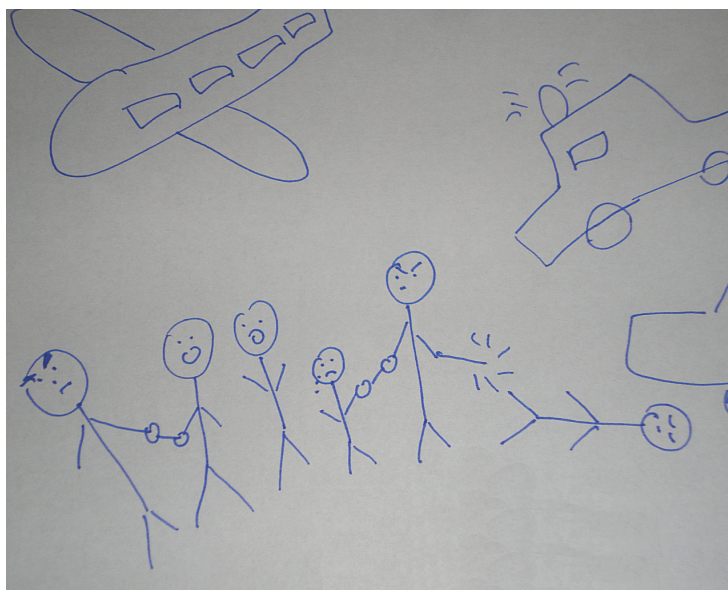
Onderwijs en Onderwijsdoelstellingen

Recreatie

Gezondheidszorg

Levensstandaard

- Kinderen kunnen zich onvoldoende in vrijheid en veiligheid ontwikkelen en worden zeer beperkt in hun sociale contacten, wat ook hun ontwikkeling belemmert. Dit is in strijd met **artikel 6**.
- De ouders zijn vaak niet meer in staat om hun kinderen de nodige ondersteuning en begeleiding te geven. De overheid moet die verantwoordelijkheden van ouders respecteren en waarborgen, op grond van **artikel 5 en 18**, en de ouders bijstaan als zij hun opvoedingstaken niet kunnen waarmaken.
- Het risico dat de kinderen op enigerlei wijze te maken krijgen met vormen van kindermishandeling is onaanvaardbaar groot; de overheid vervult onvoldoende haar plicht, conform **artikel 19**, om kinderen in de gezinslocaties hiertegen te beschermen.
- De continuïteit in de ontwikkeling van kinderen, en het onderwijs aan kinderen is door overplaatsing naar de gezinslocaties in gevaar, wat in strijd is met de **artikelen 6, 28 en 29**.
- De kinderen hebben onvoldoende gelegenheid om te spelen en te ontspannen, wat in strijd is met de verplichtingen uit **artikel 31**.
- De toegang tot de (geestelijke) gezondheidszorg is voor kinderen en jongeren in deze kwetsbare situatie onvoldoende laagdrempelig georganiseerd; dit is in strijd met **artikel 24**.
- Het recht op een adequate levensstandaard, **artikel 27**, wordt geschonden omdat ouders en kinderen van een inkomen onder het bestaansminimum moeten zien rond te komen. Hierdoor kunnen zij onvoldoende gezond eten kopen en hebben de kinderen geen geschikte kleding.

Als de politie komt, tekening van M.

KRITISCHE BLIK

Wat is er nodig om de positie van kinderen, jongeren en hun ouders in de gezinslocaties te verbeteren?

Diverse mensenrechtenorganisaties en academici dringen bij de overheid aan op beleid waarbij de belangen van het kind leidend zijn. Maar de staatssecretaris ziet geen noodzaak om de belangen van kinderen als zelfstandig toelatingscriterium binnen het vreemdelingenbeleid op te nemen.

Om tot beleidsveranderingen te komen waarbij het belang van het kind wel voorop staat en de rechten van kinderen en jongeren in de gezinslocaties gewaarborgd zijn, is het in eerste instantie van primair belang dat de stilte en de isolatie rondom de gezinslocaties doorbroken wordt.

Hier ligt een taak voor journalisten, onderwijzers, NGO's, activistencollectieven, maar ook voor iedere burger:

Geef het door.

Praat er over.

Zorg dat het niet in een doofpot kan verdwijnen.

MEER WETEN? kijk op geenkindaandekant.nl